

HITTEL ÉS VASSAL

Eric Muldoom és barátai

Mit tehet egy elf varázslónő akkor, ha vak, és fellázadnak ellene az ember rabszolgák, akik a fajtája pusztulását akarják?...

Mire képes egy fiú, aki elveszíti a szüleit, és idővel boszorkányúrként akar leszámolni a gyilkossal, a véreskezű nomád hadúrral?... Mit tehet az ember, ha a legjobb játékosnak számít skalkban, de olyan kihívóval kell kiállnia, aki ha győz, elragadja a vesztes lelkét? ...Egy öreg vár, amit ostromgyűrűbe zárnak. A védőknek egy órájuk van arra, hogy leleplezzék a közöttük lapuló árulót... Egy ördögfejedelem, és sarkában egy magányos démonvadász: vajon ki kerül ki győztesen a hajszából?...

Fekete ruhás kísértetalakok járnak az erdőt. Amíg nyugtalanul bolyonganak, minden ember lélek nélkül születik a világra... Kihez fohászkodhat egy pap, ha a hívek megtagadják istenüket, és fel akarják ébreszteni új uraikat, a jég alatt alvó sárkányokat?

A kötet írói izgalmaiban, kalandokban bővelkedő felfedezésre invitálják az Olvasót az Eric Muldoom által megálmodott fantáziavilágba. Ez a világ az elfeké: az emberek - a holdfelfek rabigájából kitörve - csupán négyszáz éve hívták életre a Királyságot.

Vajon hogyan képes elszámolni az emberi faj a múltjával? Milyen veszedelmeket rejt a függetlenség, az új világ? Mennyit ér, meddig elég az istenükbe vetett hit, és mikor jön el a vas ideje?

RÉSZLETEK EGYES NOVELLÁKBÓL...

Eric Muldoom: Láncok csörögnek

...Dzsödej ötször ezer harcossal vonult Keletnek, hogy a láthatatlan ellenség elejébe menjen, s a számára kedvezőbb helyet válassza ki az ütközethez.

Nugaápur jó, ha háromszázat látott visszatérni közülük.

Ez a háromszáz fogta közre Dzsödej alakját, s egyenest Nugaápur és a kán hatalmas sátra felé vágottak, amely a sátortábor egyetlen magaslatát foglalta el. Mögöttük sűrű porfelhő száguldott, amelyből nagy hirtelen lovasok robbantak elő, mint megannyi szürke démon – tarajos hátú sáskák vonulnak így, ilyen rettenetes lendülettel, ilyen bőszi haraggal. A kezükben tartott íjak megfeszültek, vesszeik kiröppentek Dzsödej harcosai felé, vagy azokat vették célba, akik a Dzsödej Dombja alatti sátrak közül ugrottak elibük – és tucatszám szedték áldozataikat; volt, hogy egyetlen emberen három-öt tollas vessző is átütött egyazon időben.

Kerbad serege olyan hatalmas volt, hogy rövidest félkörbe zárta a tábor; ekkor két szárnyáról sötét viharfelleg rontott be a sátrak közé, olyan, mintha az éjszakai égboltozat egy-egy különösen félelmetes darabja a földre zuhant volna, és ott készülné kiadni magából irtózatossá dühét. Amerre elhaladtak, Dzsödej emberei szörnyet haltak.

Ezeket a viharfelleget boszorkányok irányították; előjöttek ők maguk is, élükön Kerbaddal. Vele együtt heten voltak, és a saját lábukon közelítették meg Dzsödej Dombját, de Nugaápur Farkasszellemé megérezte, hogy többen közülük rút sebeket viselnek a lelkükön, amelyeket a kán sámánjaival való küzdelemben szereztek. A Tizenegyből öten tehát elhullottak a boszorkányúr mellől – a Sánta Macska még utoljára kimutatta nekik a foga fehérjét –, de még így is nagyon erősek voltak. Es közöttük volt Kerbad, mind közül a leghatalmasabb. Mindjűknél félelmetesebbek voltak azonban a Láncra Fűzöttek, akik jelenléte rettenetes hullámokat korbácsol fel a szellemek síkján.

Dzsödej kán rohanvást érkezett, alig valamivel a boszorkányok előtt, és vele együtt még vagy két marokra való derék harcosa – a lovaikat már nem hozhatták magukkal, mert azokat kilőtték alóluk. A tábor megsemmisült, leszámítva a kán sátrát, amely előtt Dzsödej küjbüi fél térdre ereszkedtek, és íjvesszeik hegyét a sarkukban loholó idegen lovasok felé fordították. A boszorkányúr serege éjsötét óceánként hullámozott a Domb alatt, és bármelyik pillanatban felzúdulhatott rá.

Az íjászok kétszer feszítették meg a húrt, a harmadik már a dombtetőre érkező boszorkányokat fogadta, de a bűbájosok közül valaki vércsehangon felsikoltott, és a nyilvesszők célt tévesztettek. A Kerbad háta mögött álló varázslóasszony a bal kezét a levegőbe lökte, és a negyedik célzásra már nem került sor – a küjbük mind a földön heverték, fülükből és orrukából vér patakozott...

...

Timár Krisztina:
Angelika balladája (részlet a novellából)

*Elindultam fényes reggel,
Megérkeztem sötét éjjel.
Fakó ingemre,
Piros ruhámra
Én fekete köpenyt vontam.
Sima szöghajamat,
Gyenge fehér képemet
Én fekete kámzsával elfödtem.
Reggelig mesémet
Árnyék mögül mondom.*

A tűzhelyen vidáman lobogtak a lángok.

Kuolin apa hosszúházát, mint minden havasi házat, arra tervezték, hogy ellenálljon a legkeményebb télnek is. Dühönghetett a fehér szél, a jeget sodró, gonosz havasi vihar, a kőfal és a súlyos gerendákkal alátámasztott tető ellenállt az időjárásnak, a jól ácsolt ajtó és az ablaktáblák pedig gondosan kirekesztették a nyomasztó éjszakát. Középen nyugodt erővel tartotta a ház fedelét a roppant, aranyárga bromfatörzs.

A tűz felől csak úgy áradt a jó meleg, nemkülönben a készülő rénszarvashús illata. A vacsora híre kicsalogatta a hosszúház többi lakóját is a családi fülkéből. Az esti teendőket úgymint mindenki a nagy központi teremben szerette végezni. Ki a foltozni való varsát hozta be, ki köpenyt varrt, ki a friss állatbőrt állt neki kikészíteni, ki egy vadcsapdát igyekezett helyreütni. Közben hallgattuk, hogyan üvölt kinn a fehér szél. Egyszer le is verte a tűzhely füstjét.

– Ítéletidő – nézett fel a csapdajavításból Kuolin apa. – Ilyenkor jár a Madár.

Mintha hívásra tenné, abban a pillanatban kicsapódott a hosszúház ajtaja. A sötét folyosó végéről nedves hópelyheket sodort felénk a huzat, egy pillanatra be is rántotta a füstöt a házba, de aztán azonnal elült a szélroham, ahogy rácsukódott a nehéz faajtó. Magas, szikár, középkorú nő állt meg az ajtó felőli folyosó torkolatában, és figyelmesen nézett végig rajtunk. A bocskora lucskos volt a hótól, bal kezével faragott botra támaszkodott.

– Madár! – hangzott több felől is. – Jaj, de jó, hogy itt vagy! Éppen rólad beszéltünk!

Maga a családfő sietett az énekmondó üdvözlésére. Gyorsan leültették a tűz mellé, étellel kínálták, sötét, kopottas bundáját pedig felakasztották száradni. Alatta, ahogy minden havasi utazó, ő is vörös ruhát viselt, mint ahogy a házaink falát is vörössel kell kikenni, mert az a sötétség és a fehérség ellen egyaránt védelmet nyújt. Csak a nyakában nem lógott ott az utasok cserépanulettje, amiben a házi tűzhelyről vett mágikus tűznek kell égnie. Aki az utakat járja, sose lehet elég óvatos. Gyilkos ereje van a havasi télnek, de nomádokkal, barbárokkal, sőt, akár manókkal is összeakadhat az utazó, nem is beszélve az Árnyakról, akiket magam is csak homályos mesékből ismerek – Halcon segítsen, hogy ezután se legyen másképp! Ám Madárnak nem volt se házi tűzhelye, se otthona, csak egy hatalmas, erős állkapcsú, dús vörösbarna szőrű kutyája és egy kecskeínnal felhúrozott hárfája. Talán ezért is lakott mindig szomorúság a tekintetében, és ezért vésődött mély redő kétoldalt a szája szögletébe.

Madár mindenütt szívesen látott vendégnek számított. Jellegzetesen csúf, durva vonású arca, okos, szürke szeme abból a fajtából való volt, amit nem egykönnyen felejt el az ember. Még hármas ágba font, csapzott, sötétszőke hajára is máig jól emlékszem. Azt hiszem, egész Havasban egyedül ő viselte így a fonatát, díszítés nélkül, amiről pedig a családjára lehetett volna következtetni. De Madárról senki se tudta, melyik hosszúházból való. „Madár az úton lakik, és a széllal jár” – mondták, mert valahogy mindig akkor toppant be egy-egy városba, faluba, hosszúházbába, amikor a legjobban tombolt a vihar. Mintha a szél fújta volna be az ajtón. Szerettük a meséit és az énekeit. Sohasem ő maga találta ki őket, Madár igazmondásra felesküdt énekmondó volt. Hozta-vitte a híreket, oszlatta a téli éjszakák csendjét, vigasztalt, veszélyre figyelmeztetett, szórakoztatott – ő pedig maradt ugyanaz a csúnya, szomorú és figyelő szemű Madár.

Most is, ahogy megtörölte a száját, és a csontot odaadta a lábánál fekvő kutyának, azonnal elővette a hárfát, és csengő hangján énekbe kezdett. Egy pissenés se hallatszott, úgy figyeltük, mi történt Edanban, Haeldomorben, Flannban, hol járja bőség és hol éhínség, kit nyársalt fel a vadkan, hol sikerült egy fiatal párnak a szüleik akarata ellenére is összeházasodni, és mit sodor az Ollip vize.

Aztán egyszerre csak olyasmi történt, amire még sohasem volt példa.

Már éppen kezdtünk nyújtózkodni, ásítózni, kezdtük emlegetni egymásnak, hogy holnap is lesz nap, mesemondásra való is, amikor hangosan megszólalt a kislány, aki addig apró forgácsot dugdosott a tűzbe.

– Te sok történetet tudsz, Madár. Neked van történeted?

A hirtelen lelohadó tűz fényénél életemben először láttam az énekmondót elcsodálkozni.

– Nekem?

– Igen, neked. Arról, hogy hol születél, vagy honnan jöttél.

Madár lágyan az ölébe ejtette a hárfát. Tűnődve nézett vissza a kislányra.

– Van nekem is történetem, de azt még senkinek nem meséltem el.

Mondanom se kell, hogy erre azonnal kiment minden álmom a szemünkből. Madár saját története, amit még soha senki se hallott! Ahogy végignézett rajtunk megszokott, figyelő tekintetével, látnivaló volt minden arcon a néma könyörgés, hogy mesélje hát el azt a történetet.

Elmosolyodott, de a szeme ugyanolyan szomorú maradt.

– Jól van. Akkor hát elmondom nektek azt a történetet. Elmondom Angelika balladáját.

...

John S. Talbot: Kilencek csontja (részlet a novellából)

...Ez a palota utunk végcélja: kellemetlen érzés uralkodik el mindkettőnkön, ahogy haladtunkban komor, vöröses kövekből rakott tömbjét szemléljük. Leérünk a hídról, s megszűnik ugyan a lábdobogás, ám a romok között kígyózó menet sűrű porfelhőt ver fel. A sor végén a hangos siránkozást egyre-másra köhögés váltja fel. A porfelhő felett Andruus megpillantja a nekropolisz faragatlan kövekből összerótt, óriási kapuját.

A kanyargós, szűk utcában feltűnés nélkül kilép a menetből, és behúzódik egy árnyékos kapuboltozat alá. Nem látok senkit, aki észrevette volna eltűnését. Megvárja, míg az utolsó gyászoló is eltűnik a sikátor végi kanyarban, és a siratók éneke elcsöndesül.

Semmi sem kelt neszt, sem madár, sem bogár, csak a tóba zuhogó Móloch morajlik a távolban. A Megtisztító térdre ereszkedve röpke fohászt intéz az Égi Hatalmakhoz, hogy szent küldetésében segítsék és támogassák őt, s az angyalok érintését érzi magán. Aurája arany fényvel izzik, lélekben megerősödve áll fel, majd belép a romokkal és szeméttel teleszórt sikátorba.

Két ház között átvágva a Csontpalota felé veszi az irányt. A kupolás épület fala mellett tisztábbnak rémlik az út, kevesebb az ingatag, romos fal és az utcára omlott törmelék, mint másfelé. A Megtisztító sejtése szerint, ha megkerüli a nyolc hajóhosszat is kitevő, négyzet alapú, háromszintes kőkolosszust, a Csontpalota előtt bukkan ki.

Az emeleti ablakokban időnként halvány villódzás tűnik fel, a fényhez sziszegő-sercegő hangok, szitkok, sebesültek sikolya és tompa puffanások társulnak. Ez felkelti a Megtisztító kíváncsiságát. A romos arkádok alatt, lehullott köveket kerülgetve közelíti meg a palota egyik bejáratát, és a kétembernyi magasságú, ajtó nélküli nyíláson jut be oda. Az árnyakból suttogások, nem emberi sziszegés hallatszik ki, de elmeromboló hatásuk elvásik a Megtisztítót körbeölelő, aranyló szellemfátyolon.

Egy kisebb fogadótermen vág keresztül, ahonnan lépcsők vezetnek az emeletre. Néhány lépéssel átér a magas és széles folyosón, aminek végén újabb ajtó következik, s a bejáraton belesve borzongató, mégis roppant ismerős látvány tárul elénk a hatalmas, csillogó padlójú nagyteremben.

A magasan járó nap fénye beszűrődik a kupola áttört liliommintáin keresztül, s megvilágítja a palota északi felét, de sötétben hagyja a többi teret. A bejáratától két hajóhossznyira, egy fénytócsa közepén a havasi brúlok védelmi formációjában álló tucatnyi férfit lát a Megtisztító. Hátukat az egyik tartóoszlopnak vetik, körülöttük a padló tenyérynai vas sulymokkal van felszórva. Tízen közülük pajzsfalat alkotnak félkör alakzatban, melynek fedezékében guggoló társuk, egy havasi fény-íjász készülődik lövéshez. Egy nagydarab, ismerős alak pedig hátrafelé figyel, villogó tekintetével az emeletet pásztázza.

A mély árnyékokba temetkező nagyteremben csak akkor támad fel az éles, szemet bántóan fehér fény, amikor az íjász csukott szemmel nyílvesszejére köp. Erre az alkímisták fehértűz nevű kotyvalékával kezelt nyílhegy begyullad, és izzó lánggal falni kezdi a vesszőt. A kör alakú pajzsok mögül, lapos ívben engedí útjára a pulzáló csóvát húzó lövedéket, s az megvilágítja a galériát tartó oszlopsor homályos zugait, s különös alakokat mutat meg az árnyékok borította arkádok alatt. Az öt-hat szívdobbanásnyi idő elegendő ahhoz, hogy a következő lövedék már az egyik oszlop tövében kuporgó alak felé szisszenjen. A rozsdás hegyű nyílvessző húsba csapódó hangját, s az azt követő fájdalmas kiáltást az íjász gyors biccentéssel nyugtázza, majd lebukik a pajzsfal mögé.

A villódzó fénytől elvakított ellenfelek rövid dárdákat hajítanak feléjük, de sok a havasiak előtt esik a földre, vagy lepattan a vasalt szélű égerfa pajzsokról. A Megtisztító felismeri az egyik feléje fordított pajzson a Drouwen hosszúhátra jellemző festést és gazdáját. Huwen az, a Wytraad medvetermető és medveszerűen szőrös, nagyhangú kormányosa. A többi alakról csak elképzelése van, hogy kik lehetnek, de azt gyanítja, a két letaszított rokonai, akik az elítéltek testéért jöhettek. Havasi lévén maga is jól tudja: az eltávozót mindig ki kell engesztelni, mert ha vérét valamiért nem tudják vízbe eresztetni, csak bolyong a két világ között, soha nem lelvén nyugalmat.

Harminc szívdobbanás múlva újabb sercegő-villogó vessző kel útra; most a kupola felé repül, és a hirtelen támadt fény hat földön heverő vagy az oszlopok fedezékébe kúszó testet világít meg. Ahogy elszunnyad a villogó fény, a Megtisztító szeme sarkából mozgást észlel: néma csendben araszoló alakok lapulnak le a földre. A megszállottak bűze körbelengi őket, így akkor sem lenne esélyük elrejtőzni, ha nem lehetne látni őket. Valahogy sikerült a havasiak oldalába kerülniük, ám minket nem vesznek észre.

Mivel a meglepetés a Megtisztító oldalán áll, óvatos mozdulatokkal ötlépésnyire becserkészi a felállva támadásra készülő figurákat. Lecsatolja a derekán függő bolát, megpörgeti, és egy kurta kiáltással a háttal álló fickó felé hajítja. Egy szempillantás múlva a szíjak rátekerednek a haramia nyakára: a körbeperdülő kőgolyók a férfi halántékán csattannak. Bőr hasad, csont reped, és az áldozat hang nélkül rogy össze. Rongyos, sötétszürke tunikát viselő társa üvöltve perdül meg, természetellenes nagyságú szeme szinte világít a sötétben. Két kézzel markolt, rövidnyelű dárdáját ránk szegezi, hogy megtörje a rohamozó Andruus lendületét, aki pedig lándzsáját ellenfele arca felé lendíti...

Andy R. Cain – Eric Muldoom: Hittel és vassal (részlet a kisregényből)

A nagyúr vérbe fagyva hevert a furcsa, ötszögletű terem egyik sarkában, akár egy odahajított rongycsomó. A cintermi homályban annak is látszott; összetört teste furcsa szögben pihent egy cirádás, fehérmárvány oszlop tövében. Körötte mindenhol darabokra tépett tárgyak és

tengernyi vér. A súlyos bromfa bútorok felborogatva, kisebb vagyont érő leceai porcelánok szilánkjaival hintve heverték szerteszét az egész helyiségben. A mívés kárpitokat a helyükről azonosíthatatlan, karmos végtagok szaggatták le kivétel nélkül; a féktelen tombolás nyomát még a falak tövében elhelyezett, arany és ezüst veretes díszpáncélok is magukon viselték.

Egy intéssel magamhoz rendeltem az ajtóban sápadozó Kardok vezetőjét.

–Te voltál, aki rátalált?

–Igenis, nagyuram. – A fickót valódi keményfából faraghatták, mert feldúlt lelkiállapotára csak a szüntelenül emelkedő-süllyedő ádámcsutkájából és fakó arcszínéből lehetett következtetni. Hangja azonban határozottan csendült, és vert visszhangot a kongó terem gyászba borult falai közt.

Hadviselt férfi – nyugtáztam magamban. Ezt a feltételezésemet látszott alátámasztani az a mód is, amilyen szakértelemmel viseltetett a szokatlan helyzetben. Nem járkálták össze a nyomokat, a szétszórt tárgyakat sem mozdították el, egy tapodtat sem. Persze kevesebbet nem is vártam a megboldogult Wafael Lovag egyik legfőbb fegyverhordozójától, hiszen urát, Cecht főbíróját igazi, kökemény harcosnak ismerték birodalom szerte. Kár, hogy azokkal szemben, akik rátámadtak, ezúttal még a szikla keménysége is kevésnek bizonyult.

– Hallottatok, esetleg láttatok bármi furcsát, mielőtt a bíróra találtatok?

–Semmit. Jelena szerint – mutatott egy, a sarokban álló középkorú, csendesen szipogó lány felé – pár órája furcsa puffanások szűrődtek ki a tereméből. De senki sem gyanakodott, hiszen mind azt gondoltuk, hogy az úr csak a rendszeres, napi testedzését végzi. Nincs két fertályórája, hogy magam mentem be a terembe, amikor egy halaszthatatlan üzenet érkezett az urunk számára a Lovagi nagytanácstól... és utána rögvest lezártam a helyiséget, majd a Strázsákért küldtettem.

–Nagyon helyes, ez volt a legtöbb, amit a jelen helyzetben tehettél – mormoltam, majd óvatosan, a törött bútorokat kerülgetve a holttest felé vettem az utam.

Jobb lenne állítani, hogy a nagyurat kemény küzdelemben gyűrték maguk alá a túlerőben lévő, sötét teremtmények; és bizonyára a históriákba így is fog bekerülni. Valójában azonban a főbírónak esélye sem lehetett a küzdelemre. A szívét egyetlen mozdulattal tépték ki, és úgy hajították a fal mellé az élettől megfosztott porhüvelyt, akár csak valami kiürült vászontarisznyát. Arcán a furcsa, meglepett kifejezés immár örök mementóul őrizte az élet utolsó pillanatának végtelen döbbenetét. Az alvadt vér barnásra színezte díszes, mégis visszafogott öltözetének drága kelméjét. Jobbja kicsavartan, lehetetlen szögben szorult féloldalt fekvő teste alá.

Bár nem sok kedvet éreztem magamban a dologhoz, lehajoltam, és megfordítottam a halottat. Nyomban láttam, hogy a nyakából letépték a tisztségét jelképező láncot, s azzal együtt családjának szimbólumát. Miközben tekintetem elidőzött a véráztatta ruhán, felfedeztem, hogy a holttest ököibe szorult keze valamit markol. Lefeszegettem az elmerevedni készülő ujjakat a tárgyról. A néhai főbíró egy apró medált szorongatott kétségbeesetten... A tárgy láthatóan megégett, néhány helyütt meg is olvadt: a medál rajzolata belesült az áldozat tenyerébe. Amikor rájöttem, mit tartok a kezemben, meglepetésemben felszaladt a szemöldököm. Ismét a Kardhoz siettem.

–Mint olyan személynek – kezdtem lassan mondandóm, óvatosan megválogatva a szavaimat –, aki némi rálátással rendelkezik az ura viselt dolgaival kapcsolatban, volt tudomásod arról, hogy a főbíró valamely északi tartományból fogadott volna követeket vagy rangos személyeket? Esetleg hallottál arról, hogy bármilyen kapcsolatba lépett valakivel Rhodinból?

–Nem tudok róla, uram. Csak egy tartománybéli papi követséget fogadott a reggeli órákban, de őket röviddel ezután magam kísértem ki, és azt követően beszéltem a nagyúrral is. A bíró régóta csak Cecht belpolitikáját tartotta szem előtt; mindig azt vallotta, hogy... már bocsáss meg, uram... először a saját házunk táján kell sepregetni; a külügyekkel csak ezután foglalkozhatunk méltóképp.

Bólintottam. A mostanára halott főbíró nem nézte jó szemmel a papság árnyékokban folytatott harcát, amely manapság kapott erőre, s szinte kizárólag arról szólt, miként lehet a fenyevesi vallási nézeteket az egész birodalomra erőltetni. Való igaz: Halcon Anvar tanításait a Királyság

mindhárom tartományában kissé másként értelmezték, és legyen volt bármilyen apró az eltérés, mindig elegendő indokot kínált a parázs hitvitához. Azonban a határainkon belül sem volt egyetértés: Wafael szerint az Egyháznak először ezzel kellett volna szembenézni.

Számomra, a fenyvesi pápa udvarának tagjaként, ezen oldaláról szemlélve talán kevésbé lehetett volna rokonszenves Wafael nagyúr hitvallása. Ám az én dolgom sosem az volt, hogy megítéljem a brúlok és uralkodók, vagy akár saját tartományom hivatalos nézeteit. Egyvalamit azonban tisztán kellett látnom: ez a mostani rejtélyes haláleset – éppen a pápai városban, és ráadásul éppen egy, az Egyházzal szembe helyezkedő, magas rangú előljáróé – nem marad visszhang nélkül. A gyanú árnyékát, amely egyenesen a helyi papságra vetült – hiszen nekik igencsak érdekükben állt Wafael kibillentése a főbírói székből –, gyorsan elhessegettem magamtól.

A kezemben szorongatott pecsét nem tette könnyebbé a dolgomat: egyenesen Rhodinból érkezett, ami pedig mindenféle politikai széljárás elől elzárt, semleges terület, lévén, hogy ereklyeváros, s azok között is a legelső. Halcon Anvar Rhodinban alapította meg a Királyságot, és nem utolsósorban a mai napig ott őrzik Arachas sírhelyét, aki egykor Halcon oldalán harcolt. Bár ő végül nem emelkedett isteni rangra, mint többen mások az Ősök közül, az Egyház és a nép mélyen tisztelte az emlékét. Mi köze lehet a Szent Városnak ehhez a gyilkossághoz?

Az előérzetem azt súgta, igen rossz ötöd elé nézek, ami a következő pár napot illeti...

Dana Weaver:

A hó alatt (részlet a novellából)

Kilátástalanság. Aildan csak erre tud gondolni, amikor megpillantja a városka falait. Körülötte fehér sivatag, végtelenül húzódik a távolba, még maguk a hegyek is egyhangú fehérségbe öltöztek, amelyek ráhajolnak a városra. Itt nincs semmi, amiért érdemes lenne élni, jut eszébe a fiatal papnak, de nyomban elhessegeti a szentségtörő gondolatot. Hiszen minden város, minden ház és minden tűzhely Halcon áldását hordja magán. Hogyan mondhatná hát ő, hogy értéktelen lenne akár ez a cölöpfalú, távoli város is. Célja van, célja kell, hogy legyen.

Mégis, láthatatlan kéz szorítja össze a torkát, amikor a távoli fővárosra gondol. Talán épp ma kezdődnek a téli ünnepek. Az Első Lovag és a brúlok végigvonulnak a tengerparton, hogy fogadják az utolsó hajót, ami még a viharok ideje előtt megérkezik a kikötőbe. Vitorlák, sirályok, ezüst és fehér lobogók, tajtékos tenger. Aildan megborzong, és számúzi szívéből a vágyódást. Hamarosan – súgja magának. Addig itt kell helyt állni.

A kapu fáradt nyikordulással tárul fel a kicsiny karaván előtt – a két fal közti terület szűk, és éppoly kopár, mint a kinti pusztaság. Jeges tekintetek vizslatják a falak tetejéről – szeretne elrejtőzni, mégis kihúzza magát. Tudja, nem látszik rajta a félelem.

Végtelennek tűnik a várakozás a két fal között. A kutyák idegesen fel-felvonyítanak, s az emberek is nyugtalanul pillantgatnak egymásra. A hosszú éjszakák a hóviharban most szinte feledésbe merülnek – már csak ez az egyetlen akadály van előttük, mögötte pedig végre a nyugalom vagy annak látszata várja őket. Ideig-óráig csupán, hiszen hamarosan indulnak vissza, megrakodva a városka kincseivel.

De addig túl kell jutni a kapun.

Egy pillanatig összehúzott szemmel méregeti a kapuszárnyakat díszítő, apró rajzolatokat. Halcon keresztjét véli felismerni, de van bennük valami zavaró. Aztán rájön – a keresztbe foglalt szem furcsa, hullószerű merevséggel tekint vissza rá.

– A Kard választott jelképe – jegyzi meg a karavánt kísérő Úton Lévo. – Mintha azt hinné, boldogulhat a határvidéken Halcon segítségével.

Aildan az égre néz, talán ott választ ad a nap vagy a holdak. Ám semmit nem lát, csupán örök szürkéséget. Közelít a tél, a végtelen éjszakák ideje.

Hirtelen szél borzolja végig a haját. Nem mozdul, hagyja, hogy a határvidék megismerje – hisz' mindennek lelke van, tanítja Halcon. A szél megrázza a szánokra kötött, apró ezüstcsengőket – távoli, fakó hangú csilingelés mielőtt magával sodorná a hangokat –, majd hirtelen belekapaszkodik a ponyvákba, és viharos erővel tépni kezdi. Aildan megszedül, a szán után kap. A két fal között már orkán dühöng, az emberek bizonytalanul tántorognak a kavargó jégszilánkok között. Az egyik szánról elszabadul a ponyva, és óriás madárként lebben az ég felé.

Mielőtt bárki utána kaphatna, a szél olyan gyorsan, ahogy jött, el is ül. A következő pillanatban kísérteties csend telepszik rájuk.

Aildan végre fogást talál a szánon, és nem engedné el Halcon fényes tekintetéért sem. Riadt mormogás fut végig a karavánon – majd elhallgat, amint odafentről kísérteties némasággal lehullik a ponyva. Egy pillanatra mindenki a mozdulatlan, fehér szőttest bámulja, aztán valaki megragadja, és esetlenül a szánok felé kezdi rángatni. A fiatal pap ismét az égre néz, mintha ott remélné megtalálni a választ.

Fenn azonban csak egy fekete madarat lát, amikor meghallja a halk nyikordulást. Odapillant, és maga sem tudja miért, egyszerre érez határtalan megkönnyebbülést és torokszorító rémületet.

Muir Deigh kapuja feltárult...

Kiadó: Cherubion

Sorozat: Osiris fantasy

Oldalszám: 294

Karakterek száma: ≈ 550.000

Hivatalos honlap: www.ammerunia.hu

Címlapfestmény: Pozsgay Gyula

Belső grafikák: Pozsgay Gyula és Flajsz Dániel

Ár: 1198 Ft

TARTALOM

Köszönetnyilvánítások 6

A szerkesztő előszava 7

Ammerúnia térkép 8

Bevezető 10

BILINCSEK

Lorien Aiwood: Béklyók (vers) 11

Andrew Field: A fürkész éjszakája 13

Eric Muldoom: Láncok csörögnek 35

Meloran Conway: Játék ideje 59

HITTEL ÉS VASSAL

Lorien Aiwood: Hajnal suttogása (vers) 73

John S. Talbot: Kilencek csontja 75

Soren Ward: Az áruló 129

Andy R. Cain & Eric Muldoom: Hittel és vassal 153

Timár Krisztina: Angelika balladája 221

Rupert M. Pickford: A manókirály koronája 245

Dana Weaver: A hó alatt 257

Függelék 279

Az Ammerúnia Műhely tagjai 283